

МАЛИ ЈОВА

Мали Јова једио се
Што је тако мали,
Попео се на столицу
Па се, висок, хвали.

Једио се мало Јова
Што нема бркова,
Нагарио науснице:
” Сад сам чика Јова! ”

Мали Јова силом хтеде
Да је човек стари,
Па метнуо преко носа
Неке наочари.

Од кудеље направио
Дугу седу браду,
А огрно дедин прслук
Да га не познаду.

Па онда рече: ” Поћ ми дајте,
Ви, који сте мали! ”
А другови , кад видеше,
Сви га исмејали.

Мали Јова покуњи се
Од срама и стида,
А ето ти старог деде,
Па му прслук скида:

” Доле, Јово , са столице,
Скидај наочари,
Утри брке, скини браду,
Ти још ниси стари!

Свашта има своје време,
Онда лепо личи,
Што ј од Бога коме дато,
Нек се тиме дичи! ”

Јован Јовановић Змај